

Chim giấy

» Tác giả: **Nguyễn Đình Bôn**

Công việc của một kỹ sư nông nghiệp chuyên nghiên cứu và thí nghiệm trên đất nhiễm phèn đã đưa Quang đi hết nơi này đến nơi khác. Ba mươi hai tuổi, chưa có gia đình riêng, rất nhiều người cho rằng chàng là một kẻ khắc kỷ, khó gần, tự cao và kén chọn.

Thực ra Quang là một chàng trai bị công việc đưa đẩy đến sự cô đơn. Bởi vậy ngoài tình yêu dành cho những hạt giống thí nghiệm chàng chỉ còn biết yêu những chú... chim giấy.

Đó là một niềm say mê trẻ thơ bởi nó gắn liền với những kỷ niệm tuổi thơ. Thuở còn bé, Quang được cô Út của mình dạy gấp những chú chim xinh xắn bằng giấy và từ ngày ấy cho đến bây giờ chàng vẫn còn say mê với “công việc” giải trí đó.

Hơn ai hết, Quang thấm thía với nỗi cô đơn của mình. Tình yêu ư? Với những người xung quanh thì điều ấy trong có vẻ dễ dàng nhưng với chàng thì nó rất trừu tượng. Đã chừng ấy tuổi mà chưa yêu và chưa được ai yêu thì có vẻ vô lý, nhưng đó lại là thực sự. Trong những đêm chợt tỉnh giấc, một mình ở cơ quan xa lạ nào đó, tận trong sâu thẳm trái tim chàng là một sự khao khát lứa đôi. Thế nhưng, dù đi rất nhiều nơi, gặp cũng không ít người, trong thấy có cả những cô gái tỏ ra mến chàng qua những cách biểu hiện của họ, nhưng Quang vẫn nghe lòng dửng dưng dù đôi khi chẳng hiểu tại sao?

Lần nghỉ phép năm năm nay, Quang quyết định về chơi nhà người chị thứ hai ở thị trấn X. Đó là một thị trấn “nửa quê nửa tỉnh” và khá phồn thịnh. Nhà người chị cách trung tâm chợ vài trăm mét nhưng vẫn tấp nập khách lui tới thường xuyên, bởi chị của chàng là một thợ may khá nổi tiếng. Quang dự định sẽ ở chơi đúng một tuần. Trong những ngày ấy, chàng sẽ tạm thời quên đi công việc của mình để vui đùa cùng mấy đứa cháu. Tất nhiên là bọn trẻ thích mê người cậu hiền lành, kể chuyện rất hay và đặc biệt, cái tài gấp chim bằng giấy thì không ai bằng! Thế nhưng, mới đến ngày thứ ba thì mọi chuyện đã đảo lộn...

Sáng hôm ấy, vừa từ quán cà phê về, Quang thấy một cô gái đang ngồi nói chuyện với chị mình. Đó sẽ là một chuyện bình thường nếu như họ không

ngưng ngang câu chuyện một cách khác thường lúc chàng bước chân vào. Quang lúng túng chào cô gái, hơi đỏ mặt, rồi bước vào nhà sau. Một lát, chàng nghe cô ta kiêu từ rồi tiếng cười chị gọi:

- Quang! Ra đây, chị nói điều này hay lắm!

Chàng bước ra, hơi băn khoăn vì một ý nghĩ vừa mới nhóm lên...

- Em thấy cô hồi nãy thế nào? – Người chị hỏi thẳng không cần úp mở.

- Dạ... chị muốn nói...

Bà chị cười rất tươi:

- Thì chị muốn làm mai cho cậu chớ muốn gì! Cô ấy ở gần đây. Đẹp người, đẹp nết. Lại sắp là cô giáo cấp ba rồi!

Quang đỏ mặt thật sự:

- Tự nhiên có quen biết gì đâu mà chị nói vậy! Cô ta biết được cười chết!

- Thì chưa quen mới làm mai. Hồi nãy, tao đang nói về mày thì... Mà thôi, hơn ba mươi rồi. Em phải cưới vợ cho ba má có dâu chớ!

Thấy chàng chỉ cười mà không nói gì, bà chị làm tới:

- Cô ấy đi thử áo dài. Hết hè này là bắt đầu dạy. Ngày mai, “nó” đến, tao giới thiệu làm quen nghen!

Chuyện tưởng đùa, nhưng lại thành chuyện thực. Khi Trang – tên cô gái – lại đến, Quang đành phải ra ngồi tiếp chuyện với một chút ngưng ngừng. Người chị bỏ ra phía sau. Nhưng rồi câu chuyện từ chỗ hỏi đáp nhát gừng của cả hai người nhanh chóng trở thành thân mật hơn nhờ tài khéo léo của Trang. Cô ấy quả có lý khi chọn ngành sư phạm, bởi lúc ra về, cô ấy đã để lại trong lòng chàng trai có vẻ ngoài khô khan ấy một niềm vui nhẹ nhõm. Có điều gì đó vừa đổi thay trong lòng Quang.

Về hình thức thì Trang không đẹp lắm nhưng duyên dáng. Lối phục sức lại giản dị mà thanh lịch, rất hợp với cách nghĩ của chàng. Người chị cười:

- Chịu rồi phải không? Nhìn mặt là tao biết liền!

Quang sượng sùng:

- Có gì đâu chị. Tụi em chỉ mới nói chuyện lần đầu thôi mà!
- Lần đầu nói chuyện được vậy là hợp lắm rồi. Thời buổi này lãng mạn quá làm gì. “Kết” thì tới cho rồi. Nghe nói cô ta cũng có rất nhiều người dòm ngó mà chưa chịu, còn em thì đâu còn nhỏ bé gì nữa
- Trang có mời em đến nhà chơi cho biết!
- Vậy là “êm” rồi! Mai em đến đi! Nhà ấy chỉ có hai má con, mấy đứa con trai ra nước ngoài hết.

Hôm sau Quang đến. Nhà Trang chỉ cách một đoạn đường và một chiếc cầu xi măng bắc qua con kinh nhỏ. Đó là một căn nhà gạch lớn, có vẻ như mới xây. Không hiểu chỉ có hai người thì xây chi ngôi nhà rộng như thế này? Quang vừa tự hỏi như vậy vừa bước vào cánh cổng để ngó. Đón chàng là một người đàn bà chừng trên bốn mươi tuổi, trong có vẻ hiền hậu và rất quê mùa. Bà ta lễ phép mời Quang vào phòng khách và lát sau Trang ra. Mặt cô rạng rỡ khi thấy chàng:

- Anh Quang! Vậy mà Trang sợ anh không đến chứ!

Lòng Quang dạt dào một cảm giác hạnh phúc. Chưa có một cô gái nào đã từng niềm nở với chàng như vậy! Đó là một buổi sáng tuyệt vời! Má của Trang cũng vui vẻ ngồi nói chuyện với chàng, nhưng cái đáng nhớ nhất là nụ cười, ánh mắt và những lời nói ý nhị, dịu dàng của cô gái. Nó khơi gợi, làm hồi sinh lại những cảm xúc ngỡ đã mất đi nơi chàng trai, những cảm xúc nguyên sơ của trái tim thời biết rung động lần đầu...

- Anh còn nghỉ phép được bao lâu nữa? Trang hỏi khi đưa chàng ra tận ngõ.
- Phép thì còn một tuần nhưng tôi định vài hôm nữa thì về nhà rồi!
- Ít quá! Giọng Trang như tiếc nói – Anh sẽ đến nhà Trang từng ngày khi còn ở đây chứ?

Quang tính quay lại, nhìn thật nồng nàn vào đôi mắt đen lay láy kia, nhưng bản tính nhút nhát chỉ cho phép chàng nở được một nụ cười không mấy tươi và một câu nói thực:

- Tôi sẽ đến. Nếu mà Trang rảnh...

Gần một tuần lại nhanh chóng trôi qua. Sáng nào, độ chừng hơn tám giờ, Quang cũng đến nhà Trang và luôn luôn được tiếp đón niềm nở. Thế nhưng chàng vẫn chưa thể nào nói được cái điều đang âm ỉ cháy và có lẽ sẽ bùng lên trong lòng mình. Cuối cùng thì ngày về cũng sẽ tới. Chàng đã ở hơn dự định đến mấy hôm. Dù gì thì cũng phải về thăm nhà vài hôm trước khi trở lại với những mảnh đất phèn và những hạt giống. Chưa chi Quang đã tưởng tượng ra được nỗi cô đơn và thêm vào đó là nỗi nhớ trong những ngày sắp tới... Trang! Lần đầu tiên chàng nghe mình gọi thầm tên một người con gái, và cảm nhận được sự âu yếm tỏa ra từ phía trái tim của chính mình!

Viết thư! Đêm trước ngày về Quang bỗng nảy ra ý nghĩ ấy và không cảm được lòng chàng ngay lập tức ngồi vào bàn. Vậy là hay! Chàng sẽ chỉ trao cho Trang trước lúc từ giã và nếu Trang đồng ý (chàng tin tưởng điều ấy) thì cô sẽ trả lời cũng bằng thư và gửi đến địa chỉ cơ quan. Nghĩa là Quang sẽ tránh được cái chuyện vừa khó khăn vừa tế nhị, tránh được phải đối diện với chính sự mềm yếu của mình...

Vẫn là buổi sáng mùa hè rực rỡ khi Quang đến nhà Trang. Chàng vui vẻ cho tiền những người hành khất trong lúc đi ngang qua chiếc cầu xi măng mà không cần biết tại sao hôm nay những người ấy nhiều như vậy. Hoa phượng đỏ rực, hoa điệp vàng tươi cũng như muốn sẻ chia cùng chàng niềm hạnh phúc dù rằng đây cũng là buổi chia tay. Rồi mình sẽ trở lại. Nhất định sẽ trở lại khi được thư Trang. Quang nghĩ vậy khi bước qua chiếc cổng quen thuộc vẫn luôn luôn rộng mở. Chợt chàng giật mình, hơi nép người sang bên để nhường đường cho một bà cụ ăn mày rách rưới do một đứa bé gái dắt ra. Đồng thời tai chàng nghe tiếng của Trang, mà như không phải tiếng của cô, bởi nó vừa lạnh lớt, vừa hằn học. Có lẽ cô đang sử dụng âm vực cực đại của mình:

- Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi mà dì có nghe đâu. Bớ thí, làm phước! Làm như cái nhà này giàu có lắm! Còn cái hạng người như vậy, cái hạng vừa ăn xin vừa ăn trộm ấy thì dứt khoát không được cho phép bước qua ngõ nhà này! Nếu tụi nó không chịu đi chỗ khác thì dì thả con Kiki ra cho tui. Chết tui chịu!

Quang nghe tai ù đi. Có cái gì đó vừa đổ vỡ trong lòng. Mãi la mãi người ở có lẽ Trang vẫn chưa thấy Quang đến. Và chàng lẳng lặng rút lui. Ra khỏi cái cổng, chàng quay đầu nhìn lại một lần nữa. Một cảm giác như thể tiếc nuối vừa nhóm lên, nhưng bao trùm tất cả là cảm giác tê tái và thất

vọng.

Quang đi qua con đường cũ, rẽ vào những con đường khác trong thị trấn, đi loanh quanh hàng giờ như vậy với một cảm giác trống rỗng , hụt hẫng. Rồi chàng lại trở về ngang chiếc cầu xi măng.

Những người hành khách đã đi hết. Quang dừng lại trên cầu. Lá thư cộm cộm trong túi ngực trái. Như một hành động vô thức được điều khiển bởi thói quen, chàng lấy nó ra, gấp thành hình vuông rồi gấp thành một con chim. Một con chim giấy! Bất chợt chàng cười khan thành tiếng và tung con chim ra khỏi tầm bay. Con chim giấy chấp chới, lộn nhào mấy vòng rồi rơi xuống dòng kinh...